מקידה פציה נמו ני

more file in

ki,

11

א כי ספוד דלים מנמת ש"ז של שבד טוכבים דכיון דבבשול סגי ליה לא מכחת שישוריה אבל בע"ז דישראל אמרי' בשף פרק כסוי הדם (דף שב:) דלא ילא ילא משום במלביו די בייות המורי דר שייה מפשימת דכי מורי מכון לא ילא בייות שדר מפשימת הפלפת דייות לה בטלה (ג) כתורי מכתה שישוריה ובשופר בעיק שישורא כדאיתא לפילוה"ה דבשל מקרובת ש"ז דשובד כוכבים לא ילא בייי מת מושים המשבהן דליה ליה בטלה שולחים דהה איחקש למת אלא ודאי בש"ז דעובד כוכבים מ"ז דעובד כוכבים עסקים וכגון שנטלו ע"מ שלא לזכות לשתיים בי דאי נשל ואמות בי המודיה לניים והוה ליה כע"ו דישראל: אכור רבא המודר הנאה מחבירו ום' והמודר הנאה משופר מותר להקוע מייי לא אלא [של] על צואריכם נחט: אבל לא בימות החמה. דאיכא הנאת הגוף: בבי ועבדים משוחררים . אצל עבדים לא דכל מצוכ שאין האשה חייבת נה אין העבד חייב בה וסומסום ואנדרוגינום שמה זכר כות ומי שחציו עבד משום לד חירות שבו :

פומפום אינו שליא את מינו . פומפום כמותו שמא תוקע זה נקבה והשומע זכר: ואנדרוגיטם שליא מיט - אנדרוגינוס כשותו דאי בחר זכרות אולת שניהס חייבים ואי בתר נקבות אולת שניהם פסורים: מי שחליו עבד כו׳ - דלח חתי לד (א) דמשמיע ומפיק ללד הירות דשומע: סמ"פ

לו תקיעה של מלוה . דמלות לאו נר מצוה אמר רבא המודר הנאה מחברו מותר לתקוע ליהטת נתט ואינטריך לאשמועיכן לו שופר של מצוה והמודר הנאה משופר כמיר סיפן הרשיא גני משופר דסלקא דעתך אמינא מודר, א שופר שד מצוה והמודר הגאה משופר אילה מוס ונס נסור פרצ גני קריאת מנילם הגאה מחבירו הייט טעמא דשרי לפי הנאה מפעין מוכל בו מבילה של מצוה בימות הגשמים אבל לא בימות החמה: לשן רא"ז ליסר קמסמע לן וכתב הר"ז הלוידיפת "רגיא נתכוין "שומע ולא נתכוין משמיע או הרמה: מחסר אס מסין מופר ליסר קמסמע לן וכתב הר"ז הלוידיפת "רגיא נתכוין "שומע ולא נתכוין משמיע או די די סוף מולח מן העורה אבל בתענות דר"ה מחסין ומשמיע ולא נתכוין שומע ושמע לא יצא מסין לומית ליס שק מלוה מן העורה אבל בתענות דר"ה הבשעיה "התבוין ותקע לי אלמא קסבר מיז שמתנין היון לדקדק לפי שיש בהן מדרבן משמיע נמי א בעי כוונה כלומר אף על פי מסין הוא לו מו וכן היי אלו אלון מתוורין דבריו דמל מקוס שמתנין להוציא טצמו ידי הובתו איז תברו איז תברו או הברו איז תברו או המתווין אומין או הברו איז תברו אומים אומין היידי הובתו איז תברו אומין אומיין אומין אומין אומין אומיין אומייין אומייין אומיין אומייין אומיייין אומיייין אומייין אומיייין אומייייי

השומע תקיעתו יוצא ידי חובתו עד שיתכוין התוקע להשמיעו וה"ם ביחיד אבל בשליח צבור כיון דדעתיה לכולי עלמא לא בעינן דמתכוין ליה נופיה כדתנו היה עובר אחורי בית הכנסת או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת ושמע הקול שופר או קול מגילה אם כוון לכו יצא ואם לאו לא יצא: מתני הרש בשומה וקמן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן זה הכלל כל ב שאינו מחויב שומה וקמן אין כוצאין את דע ביייי הובתן: °גבו ת"ר הכל הייבין בתקיעת בב-ברבר אינו מוציא את הרבים ידי הובתן: °גבו ת"ר הכל הייבין בתקיעת שופר כהנים לויים וישראלים גרים ועבדים משוחררים מוממום ואנדרונינוס ומי שחציו עבד וחציו בן חורין אנדרוגינוס פוציא את מינו אבל לא שאינו מינו מימטום אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו מי שחציו עבד

לו המרכן שלות דידן הא קא מהכי מינו מיכושום אינו שביא לא את מינו ולא את שאינו מינו: כדי שרוציו מה אותרת שלותי דידן הא קא מהכי ורציו בן דורין אינו מרציא לא את מינו ולא את שאינו מינו: כדי שרוציו עבד מה האלה הכרי הא קא מהגי מדעתיה דבעל הכרי הא קא מהגי הדינו להי הדים לבהא אתר בעל מדינו הלא כל היכא דקא עביד שליחומיה אמו הכל הדינו הבא מודר עסקינן וכי אתרים חלים על דבר מאוה כדבר הרשות אבל האומר קונם שופר אל מקום של אוד לפי שהתרים חלים על דבר מאוה כדבר הרשות אבל האומר שופר של אממע קול שופר של מאה לוכן שהתרים חלים על דבר מאוה לא בעל באומר שבעה שלא אממע קול שופר של מאה לחים המלך המאה מתעין מובל ע סבילה של מאוה כלי שרוב מבורה אלא בעל במלה אלו ליהטת ניתט אבל לא בימוק החתה דאיכה הבא היו מובעו וכתב הרא"ה בי שרוב וכתב הרא"ה בי שרוב ורובור האה מתעין מובל ע סבילה של מאוה במרים המה הליכה הגאח הגוף : ברכ" בבמרא שלחו מר אדת הפליני בים מאף בשי שרבי פסחים בני השבועה חלה לבעל התלוה אלא בעולנ באומר שבועה שלא אשמע קול שופר: [רמודר הנאה תמעין עובל ע סבילה של תלוה ייסף אפלן דפאי וגלא מהסרון אחדות בירושה הגשמים. שאין כאן הנאה אלא קיום מנוה ותלות לאו ליהטת ניתנו אבל לא ביתות החתה דאיכא הנאח הגוף: גרכו" בגמרא שלחו מהסרון אחדו בירושה בשמילל בפאוהו ואבל מלה ילא כלומר שאם כפאוהו פרסיים ואכל מלה בלילי הפסח שלא לכונת תלוה יולא ידי חובתו וכתב הרא"ה פילא די יודי אחר אשים ז"ל דדוקא כי האי גוונא יצא שיודע הוא שעכשיו פסח וזו מצה אלא שאינו מחכוין לנאת אבל כסבור חול הוא ואכל מצה או כסבור לאכול בשר ואכל מנה ודאי לא ילא דאם איתא למה לי למינקט כפאוהו פרסיים לנקוט חד מהני גווני אלא ודאי כדאמרן וגרסיט שלה אמר רבה זאת אומרת התוקע לשיר יצא פשיטא הייט קד .זהו דתימא התם אכול מצה אמר רחמנא והא אכל כלומר דכיון שנהנה באכילתו לא מיקרי מתעסק סיכות המשקת האמר זאת אותרת התוקע לשיר ילא פשיטא הייט קד . זהו דתימת התם חסוב מנה חתור לתונות המשחב בל הכא כלותר בתוקע לשיר אימא מתעסק מהקאמר מטם אלא דמות אירות השיר השל אפילו לפנין חסאת אמרינן [בסיהדרין סב] המתעסק בתלכים ובעריות חייב שכבר נהגה אבל הכא כל מוסיף ואסקא רבא בעלמא הוא קמ"ל ואקשי ליה אביי (ג) לרבא אלא מעתה כיון דמצות אין לריכות כונה הישן בשמיני בסוכה ילקה משום בל תוסיף ואכקא רבא לשמעתא הכי אלא אימא ללאת לא בעי סונה לעבור כלותר על כל תוסיף בומט לא בעי סונה שלא בומט בעי סונה וחשום הכי הישן בשמיני ותשתים וכי יוםי ניתוקו סמו וכן פסק בסיב בסוכה לא לקי דשלא בזמט הוא ובחר הכי גרסי א"ל כ' זירא לשמעיה איטיון ותקע לי ואוקימנא בגמרא (ד) דרבי זירא כד ביוא בשליח לבור דדעתיה אכוליה עלמא אמרינן דמסהמא איכא סונת משמיע אבל באיניש אחרינא בעינן עד שיתכרן שומע ומשמיע כך היא הצעה של שמועה בגמרא: [הרב אלפסי ז"ל כתב הא דרבי זירא ושבתם להרבא דאסקא לשמעתא ואמר דללאת לא בעי סוב זיש סבורין טומר דלא פליגא דרי זירא אדרבה דלא אמר זירא איסיון והקע לי למצוה אלא שלייך סובה לשמוע ולהשמיע לשם תקיעת שופר כל דהו אפי שלא לשם מצוה ולעולם סונת מצוה לא בעיק אבל בעיק סובה לשמוע ולהשמיע ויש שדנין כן מלשון הרב אלפסי ז"ל בהלכומיו . והר"ז הלוי ז"ל הקשה דודאי מדאוקימנא להא דר' זירא כרבי יוסי דאמר דביחיד לא ילא עד שיתכוין שומע ומשמע משמע דר' זירא בעי סונת מטה כר' יוסי דהא בפרק ערבי פסחים (דף קיד:) משמע דר' יוסי מאח לריסות סונה סבירא ליה ופליגי רבנן עליה הלכך ליתא לא לדר' יוסי ולא לדר׳ זירא ואף רביט שלמה ז"ל כן פירש איטין ותקע לי להוליאני ידי חובתי משמע דסבירא ליה לרב ז"ל דר׳ זירא פלינא אדרבא: לפירך כתב הרמב"ן [1"ל] בספר המלחמות דאין הכי נמי דר' זירא סבר מטת לריכות כונה גמורה כלומר ללאת וכוסיה נקטיכן וכי תימא אמאי והא רבא דבתרא הוא סבירא ליה ללאת לא בעי כונה איכא למימר דאפשר דרבא לאו אליביה דנפשיה הוא דקאמר הכי

אלא לפרוקי פירכיה דאביי דאמר אלא מעתה הישן בשמיני בסוכה ילקה וקא משני דלא קשיא דאי נמי אמרי' מצות אין לריטת טנה ה"מ ללאת א"ל לעבור בזמט אבל שלא בזמט לעבור בעי טוגה ואכתי רבא אליבא דנפשיה אפשר דס"ל דמצות לריטת סוגה ורבא נמי אפ"ג דאמר זאת אומרת התוקע לשיר ילא דילמא זאת אומרת קאמר וליה לא ס"ל אלא דאתא לאשמוטיכן דלמאן דלא בעי כונה באכילת מלה בתקיעת שופר נמי לא בעי וכיון דמימרייהו דרבה ודרבא לא מכרטו לדידהו מאי סבירא להו למנקט לחומרא כרבי זירא ספי עדיף דסבירא ליה מצות לריכות כונה לנאת וכן פסק הרמב"ם ז"ל בפרק שני מהלכות שופר דלריך שיחכוין משמיע להוציא ושומע לנאת הא לאו הכי לא יצא אלא שבפרק ו' מהלכות חמץ ומצה כתב דכפאוהו ואכל מצה יצא ולא פלינא דידיה אדידיה דסבירא ליה דבתקיעת שופר כיון דחזיכן דרבי זירא ב המש מו יום המת לשמעיה איכוין ומקע לי נקפיכן דלריך כווכה אבל בכפאוהו ואכל מלה כיון דלא חזיכן בגמצים מאן דפליג עליה בהדיא לא דחיכן לה המת בשמשים רושון התקש כ הקשק זמר שומם זהב כרא מדריון בעלמת המתשסק בחלבים ובעריות תוך שכן ,נהנה ובגמרא נמי עבדינן
דרש"ב דבתקיעת שופר לא יצא הכא יצא שכן נהנה כראמריון בעלמת המתשסק בחלבים ובעריות תוך שכן ,נהנה ובגמרא לריך מונה בכפאוהו ואכל מצה נקטיון דינא אבר דשת הרבה מן הגאונים
דרשיימא לן מצות אין צריכות סונה וכן דעת הרשב"א ז"ל [ומימ] כתב רבינו שמואל ז"ל דאש"ג דאמריון מצות אין צריסת טונה הני מילי בסתם שלא לנאת בשכר אלא ביין ולפי זה כתב הרב ז"ל שזה הוא שנהגו להבדיל בבית אט"פ ששמעו כל בני הבית הבדלה בבית הכנסת לפי שנתכווט שלא לנאת שם ואני אומר דכיון דבעיק מיהא כוונת משמיע להשמיע מטעמא אחרינא מעוה למעבד הכי משום דהא לריכין שתיחום שלו למוני בהכ"ל דבש"ל עסקיקן דרעתיה אכוליה עלתא ובודאי שאין דעתו להשמיע אלא מי שירלה לשמע אבל להשמיעם כדי להוליאם בעל כרחם לא נהכו<u>ין שהרי איט אלא שלוחם: כרובים</u> לוים וישראנים. בנת' מפרש אמאי אילטריך למיתנינהו: ועבדים משוחררים. אבל כי לא משחררי לא דכל מלוה שאין אשה חייבת בה אין העבד חייב בה: וטומטום ואבדרוגיטם. שמא זכר הוא: ומי שחליו עבד וחליו כן חורין . משום לד חירות שבו : אנדרוגינום מוליא את מיט . דאנדרוגינום בריה בפני שלמה היא ולא שייך למימר ביה דאתי לד נקבות שבו ומפיק לד זכרות דחבריה ונמלא דאשה הוליאה [זכר] דשניהם בריה אחת הן ובריה זו מוליאה בריה כמותה : סומטום איט מוליא את

לפכד לכהולם אלה יכין לו תקיעה של מלוה . דמלות לאו בשים ואם לא מכין ליהטת נתנו ואילטריך לאשמועיק יא ובלאש ז'ל פסק בשים צריטה טונה ויים במודר הגאה מחבירו ומודר הגאה וממנט מה רים היה שאין דשתו של טדר לדבר מטה כיון

קירה פ"ב: לשון ריא"ו מסין בותם לואה מנה איכא מיהו מכתברא לי דכי המשתים לה מפרון אחריכן מותר לתקוע לו תקיעה של להלה ליהיא את משת אתריכן מותר לתקוע לו תקיעה של להלה להיא את משת אתריכן מותר לתקוע לבון שהוא מוקע מאיליו להיא אתרים ולה ביתם כווכתו לום כיז לא יצא פד להוציא המודר הכאה אבל כל שאמר שה ביים בשים השתם לו המודר תקע לי והוליחלי חסור מתכרין יצא ואידך כרייתי תניא ר' יושי אותר את"ם פנים ויים חומו העים פסבל בחורת חלום להביא לפניו חלם וחורת וחרוםת לריכות כוונה וה"ג קחמד ר' יוסי בשתעתין דיתיד לה ינה עד שיחכוין שותע נתי כירושנתי היה שובר אחורי בסכ"ג וכוי הדא אתר מטום לריכות כוונה ותניא נמי נתכוין שומע ולל מסכון משמיע בו' עד שימטון שמע ומשמיע ולפ"ג דשמים ומשמיע ולפ"ג שמטי דמימי ניימו ופשמא דמחני וכיימול לל טומים סלכן אליכן לומחלה ובייען דעם שומע ואש מקבל לסודיא לא עלטע אין ביינו בשומע ואש הבינו בשומע המכינו ואש שומע ולא נתכוין משח הכירו כשומת בחקיתם יולא עד שיחכוין לו וכני מילי יחיד אכל ב"ל כיון דדעתיה אב"ע לא בעיק

דו שי שרכון להשמיש ולפולאו קאמר דלשם משם פגיד ובשמישם דמשום מחירו ואמשר שיתכון כ מיש שימרון למשמיש ולפולאו את פנאו איש יואל "זה מד שימרון לבשמיש אלו לחכון לל הקיעה אש"ש שאל המרון לפולאו לשתם יואל חלאה שהו חוקש לפולא את שמו שרור הה הקיעה אש"ש של מועק לשור שלא מתכון לפולאו את פשום של שימרון לפולאו להכי כאן חקישה של משום אלו ששום עולם בדך מוונה לשם משם כדרי זיול הקם לים כדרי היול את הם מוונה בדרי אולו הקם לים כדי ביול את היול את הם משום בדרי אולו הקם לים כדי ביול את היולו היולו את היולו

מלחמת זו אינם שאלה שעיקר ק"ש ססוק ראשון זכו יוצא ידי תוכפו כראמרי׳ עלה החם שמת ישראל ה' אלביע הי אהר של החד מי החד זו היא ק"ש של ריי הסיא ואינות החם אתר שתם ישראל כ' אלביע ה' אחד נואם יא אתר אות החד מי אותר היא אוא הפסוק ראשון החשר של היא היא היא אוא אלא אלא בססוק ראשון והחור וה"ע בוער הל המנות שלרינות בוער ונואן דמסיש תרי גווני כרונה לא ביר לשם בתרא ולא חוור וה"ע מוכח בירושלתי בהיא בתרא ולא המילון הוא הלכך ליתנהו כ' המולא הפילון הוא הלכך ליתנהו היא החילון הוא הלכך ליתנהו